

gennemført en ny lov om særlig indkomstskat m. v. af 11. juni 1960. Ændringerne fremtræder derfor som ændringsforslag til den ny lov.

Ændringsforslag nr. 2, der ligeledes er stillet af finansministeren og tiltrådt af det foran nævnte mindretal, er rent redaktionelt.

Mindretallet indstiller de to nævnte ændringsforslag til *vedtagelse*.

Et *andet mindretal* (Henry Christensen, Jens Chr. Christensen, Foged, Jørgen Jørgensen (Ullerup), Axel Kristensen, Poul Møller, Paabøl og Weikop) indstiller lovforslaget til *forkastelse*.

Det er mindretallets opfattelse, at forslaget, som det vil fremkomme ved vedtagelse af finansministerens ændringsforslag, er så væsentlig forskelligt fra det forslag, folketinget havde til første behandling, at det burde være forelagt som et nyt lovforslag. Mindretallet støtter sig i denne forbindelse ikke alene på omfanget af de foreslåede ændringer, men tillige derpå, at forslaget nu fremtræder som ændringsforslag til lov af 11. juni 1960, medens det oprindelige forslag var ændringsforslag til lov af 28. maj 1958. Spørgsmålet om, hvorvidt et lovforslags identitet er fastholdt fra første til anden behandling, kan ikke underkastes folketingets flertalsafgørelse; det er folketingets formand, der er kompetent til at træffe afgørelse herom, og mindretallet henleder herved formandens opmærksomhed herpå, idet det yderligere ønsker at tilføje, at der formentlig under et etkamerssystem må stilles strengere krav til forslags identitet, end tilfældet var under den tidligere forfatning.

Mindretallet ønsker at fremhæve, at virkningerne af det oprindeligt fremsatte forslag under udvalgsarbejdet er blevet belyst på mindretallets foranledning, og at det heraf fremgik, at finansministerens udtalelse om forslaget ved første behandling ikke dækkede de faktiske forhold. Mindretallet beklager i allerhøjeste grad, at det trods gentagne anmodninger har været umuligt for det at fremkalde en tilsvarende undersøgelse af ændringsforslagets faktiske virkninger, f. eks. belyst igennem et repræsentativt udsnit af den senere tids ejendomshandler. Ministeren har afvist mindre-

tallets anmodning herom med den begrundelse, at en sådan undersøgelse ville kræve længere tid, end der er afsat til forslagets behandling. Mindretallet kan ikke anerkende denne motivering, da der ikke sagligt er noget forhold, som tilsiger forslagets hurtige gennemførelse, allerede af den grund, at den bestående lovgivning sikrer det offentlige normal indkomstskat af spekulationshandler med fast ejendom, og tillige fordi det nu ændrede forslag — efter regeringspartierne skøn — kun vil ramme meget få ejendomshandler, i hvert fald i den første tid efter dets ikrafttræden. Denne påstand har det altså ikke været muligt at få verificeret, ligesom mindretallet har været ude af stand til at fremkalde besvarelse af sit spørgsmål, i hvilken udstrækning de såkaldte „ekstraordinært store“ fortjenester i forvejen er underkastet normal indkomstskat.

Af de grunde, ordførerne for mindretallet fremførte ved forslagets første behandling, er det principielt modstander af en lovgivning, hvorved den private kapitalopsparing i fast ejendom udnyttes som et skatteobjekt. Det er ikke sparernes skyld, at pengenes købekraft er forringet fra år til år. I det omfang opsparing i konjunktursikrede værdier beskattes, kan den private opsparing udsættes for nye risici. Så længe efterspørgslen efter fast ejendom stiger hurtigere end udbuddet, kan de beskattede sælgere overvælte skatten på køberne, således at ejendomserhvervelsen bliver endnu mere kostbar og værdierne oppustes kunstigt ved en sådan inflationsfremmende beskatning. Vel er forslaget, som det nu fremtræder, lempeligere over for de fleste tidligere ejere end det oprindelige forslag, men for fremtidige ejere er det uforandret, ligesom det medfører skærpeelse for dem, der har erhvervet ejendommene i de senere år eller afholdt betydelige beløb til forbedringer. Dets tendens er derfor uforandret: indførelse af et nyt skattemæssigt princip, hvis anerkendelse vil føre til en fuldstændig skat af konjunktursikret værdianbringelse.

Mindretallet vil derfor bestræbe sig for, så snart de politiske forhold tillader det, at søge denne lovgivning ophævet. Under hensyn hertil — og til de manglende oplysninger om forslagets virkninger — havde